

opusdei.org

Stunden före Damaskus

Inför firandet av aposteln
Paulus omvändelse, en
betraktelse av Josef Arquero

2009-01-28

Händelsen inte långt från Damaskus under senhösten år 31 ”omkring middagstiden” innehåller mitt under Paulusåret ett speciellt ljusskimmer. Ingen annan händelse har präglat den apostoliska urkyrkan så djupt. Apostlagärningarna berättar tre gånger om den (jfr. 9: 3-19; 22:6-11;

26:12-18) en gång i tredje person och två gånger med apostelns egna ord.

Det var ögonblicket då ”han som utsåg mig redan i moderlivet och som kallade mig genom sin nåd beslöt att uppenbara sin son för mig” (Gal. 1:15) Liksom förvånad betraktar aposteln tillbakablickande den gångna tid, då han i trohet mot den judiska lagen överträffade de flesta av sina judiska jämnåriga, ”ivrigare än någon annan hävdade jag traditionen från våra fäder.” (Gal. 1:13-14) Han upplevde inte, att det var nödvändigt att söka sanningen såsom senare Augustinus. Han levde och rörde sig inom övertygelsens utrymme. Och ändå: I stunden innan Damaskus upplevde Paulus, att Jesus är fulländningen av alla messianska förhoppningar och nyckeln till Israels historia. Allt, som dunkelt förutsagts i det förgångna, fick sin mening. Urgamla ord av

profeterna och historiens tecken blev aktuella.

I Sauls våldsamma iver att bevara trons renhet och troheten mot lagen hos Israels folk hade det legat något hemskt. Han hade dragit omkring i omstörtande raseri och försökt inte bara att utplåna Kyrkan, ” Han trängde in i hus efter hus, släpade bort män och kvinnor och lät dem sitta i fängelse” (Apg. 8:3). Förlägen kommer han senare bekänna: ” Jag är ju den allra minste av apostlarna, inte värdig att kallas apostel, eftersom jag har förföljt Guds församling.” (1 Kor.15:9-10)

I bländande ljus få veta namnet

”Men när han på sin resa just närmade sig Damaskus, omgavs han plötsligt av ett bländande ljussken från himlen. Han föll till marken och hörde en röst som sade till honom: ”Saul, Saul, varför förföljer du mig?” (Apg. 9:3-4) Omgiven av ljus

föll Saul till marken. ”Vem är du, herre?” – Förvåning, rådvillhet ... Han står inför ruinerna av sina ideal och föreställningar. ”Jag är Jesus, den som du förföljer.” Paulus upplever Jesus som den Kristus, den efterlängtrade Smorde, som fullkomligt uppfyller Israels kallelse.

Paulus själv talar inte om en omvändelse. Varför? Påven Benedikt XVI svarar: ”För mig är skälet mycket tydligt. Denna vändning i hans liv, denna förvandling av hela hans tillvaro var inte följden av en psykologisk process, en intellektuell och moralisk mognad eller evolution, utan den kom utifrån. Den var inte följden av hans tankar, utan mötet med Jesus Kristus. I denna mening handlade det inte bara om en omvändelse, om ett mognade av hans ”jag”, utan det var död och uppståndelse för honom själv: en av hans existenser dog, och en ny kom fram ur den med den uppståndne

Kristus.” (3:e katekesen över
hednaaposteln Paulus 2008 -09-03)

De små människornas stund

Den som i bön eller bara helt enkelt läser Apostlagärningarna, andas kanske ut, när det som händer åter får mer vardagliga drag, när den snarare enkle Ananias dyker upp och inleder en vändning från det övernaturliga till det normala. Denne i diasporan obetydliga Jesu lärjunge, om vilken vi annars inte vet någonting, blir till redskap för Guds stora planer. Han var ”en from och lagtrogen man som hade gott namn om sig bland alla judarna i staden” För honom hade fädernas tro inte som för Paulus blivit till ett hinder utan till en bro till Jesus.

Paulus kapitulerar. ”Vad skall jag göra, herre?” Men det sägs inte genast till honom, vad Gud förväntar sig av honom.”Stig upp och gå in i staden, så får du veta vad du skall

göra.” Han skall fortsätta att gå den väg han föresatt sig, men inte längre som arrogant kristenhatare, utan som en behövande, som är beroende av främmande hjälp.” De tog honom vid handen och ledde honom in i Damaskus. Under tre dagar var han blind, och han varken åt eller drack.”

Ananias känner, att det fordras för mycket av honom, men Gud ger honom kraft: ”Gå, honom har jag utvalt till mitt redskap.” Och så går han och säger till Paulus: ”Gud våra fäders Gud har utvalt dig till att få kunskap om hans vilja, till att se den Rättfärdige och till att höra hans röst. Du skall bli hans vittne och berätta för alla människor vad du har sett och hört.” Vid Ananias hand börjar Paulus nya liv. Även han måste lära sig. Han upplever, ”att Gud i Kristus kommer till människorna på ett sätt, som innerligt griper, befriar, öppnar, frigör, förvandlar och omskapar som nåd.” (Romano Guardini)

Som Ananias för Paulus, som Paulus för hela kristenheten: var och en ska bli till ett redskap för andra. Det finns ett utbyte av andliga gåvor. Någon behöver min bön – om han är medveten om det eller ej. Någon är beroende av min trohet. Någon berikar mig genom sitt offer. Det är den nya insikten, som uppenbarade sig för aposteln i Damaskus-stunden, och som han senare i den Helige Andes ljus formulerade på ett imponerande sätt: ”Honom som är huvud över allting gjorde han till huvud för kyrkan, som är hans kropp, fullheten av honom som helt uppfyller allt.” (Ef. 1: 22-23)
